

Věc C-196/24 [Aucrinde]ⁱ

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

20. února 2024

Předkládající soud:

tribunal judiciaire de Chambéry (Francie)

Datum předkládacího rozhodnutí:

16. ledna 2024

Žalobce:

xx

Žalovaní:

ww

yy

zz

vv

TRIBUNAL JUDICIAIRE
DE CHAMBÉRY

(SOUD PRVNÍHO STUPNĚ V CHAMBÉRY)
občanskoprávní senát

MEZINÁRODNÍ DOŽÁDÁNÍ

[omissis]

USNESENÍ [omissis]

ⁱ Název projednávané věci je fiktivní. Neodpovídá skutečnému jménu žádného z účastníků řízení.

[*omissis*]

S ohledem na řízení zahájené u tribunale civile di Genova (soud prvního stupně v Janově, Itálie),

MEZI:

ŽALOBCE:

xx

[*omissis*]:

A:

ŽALOVANÍ:

ww

[*omissis*]

yy

[*omissis*]

zz

[*omissis*]

vv

[*omissis*]

STÁTNÍ ZASTUPITELSTVÍ

v osobě procuratore generale della Repubblica presso il tribunale di Genova (státní zástupce u soudu prvního stupně v Janově) [*omissis*]

VYLÍČENÍ SPORU

- 1 **XX**, narozen v [*omissis*], bydlištěm v [*omissis*], se obrátil na tribunale civile di Genova (soud prvního stupně v Janově) s návrhem, aby tento soud prohlásil, že je nemanželským synem aa, který zemřel dne [*omissis*], povolil mu užívat příjmení po otci, nařídil příslušnému matričnímu úředníkovi [provést budoucí rozsudek], jakmile nabyde právní moci (...), [nařídil] znalecký posudek, který [prokáže] příbuzenský vztah xx, a to po exhumaci těla domnělého otce.
- 2 Na základě ordinanza istruttoria (vyšetřovací příkaz) ze dne 5. března 2022 nařídil giudice istruttore del tribunale civile di Genova (vyšetřující soudce soudu prvního stupně v Janově) provedení krevního testu za účelem určení, zda žalobce vykazuje genetické znaky odpovídající genetickým znakům žalovaných, kteří jsou uznanými dětmi aa.

- 3 Žalovaní, kteří jsou manželskými dětmi aa, odmítli sami krevní test podstoupit a požádali, aby byl proveden na tělesných ostatcích aa v místě, kde se nacházejí.
- 4 Na základě ordinanza istruttoria (vyšetřovací příkaz) ze dne 1[4]. dubna 2022 nařídil giudice istruttore del tribunale civile di Genova (vyšetřující soudce soudu prvního stupně v Janově) krevní test a jmenoval znalce, aby provedl porovnání genetické shody mezi žalobcem xx a tělem domnělého otce aa poté, co bude exhumováno, odložil provádění znaleckého posudku v očekávání [vyřízení] mezinárodního dožádání případně [zaslaného] francouzskému soudnímu orgánu za účelem provedení exhumace těla v souladu s francouzskými právními předpisy.
- 5 Tribunale civile di Genova (soud prvního stupně v Janově) předal dne 18. listopadu 2022 tribunal judiciaire de Chambéry (soud prvního stupně v Chambéry) žádost o mezinárodní soudní spolupráci spočívající v žádosti o exhumaci těla aa, narozeného v [omissis], dne [omissis] a zesnulého v [omissis], dne [omissis], pochovaného ve Francii.
- 6 Žádost byla podána podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2020/1783 ze dne 25. listopadu 2020 o spolupráci soudů členských států při dokazování v občanských a obchodních věcech.
- 7 [omissis]

ODŮVODNĚNÍ ROZHODNUTÍ

Úvodní poznámka k [možnosti] položit předběžnou otázku

- 8 Článek 267 SFEU stanoví: „Soudní dvůr Evropské unie má pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se:
[omissis]“
- 9 „Vnitrostátní soudy jsou oprávněny obrátit se na Soudní dvůr pouze tehdy, když před nimi probíhá spor a když rozhodují v rámci řízení, které má být ukončeno rozhodnutím soudní povahy.
„I když je pravda, že spolupráce soudů členských států v oblasti dokazování nutně nevede k vyhotovení soudního rozhodnutí, nic to nemění na skutečnosti, že výslech svědka soudem je úkonem provedeným v rámci soudního řízení, jehož cílem je vydání rozhodnutí majícího soudní povahu. Otázka nákladů výslechu spadá do rámce tohoto řízení. Existuje tedy přímá spojitost mezi předběžnou otázkou a výkonem soudní funkce předkládajícím soudem“ (rozsudek ze dne 17. února 2011, Weryński, C-283/09, EU:C:2011:85, body 44 a 45).
- 10 V projednávané věci, i když předkládající soud může odmítnout vyřídit žádost o mezinárodní právní pomoc pouze v omezených případech (článek 12 a článek 16 nařízení [2020/1783]), není pouhým vykonavatelem rozhodnutí dříve přijatého

dožadujícím soudem a musí vydat soudní rozhodnutí za účelem ověření, zda jsou splněny podmínky stanovené výše uvedeným nařízením.

- 11 Ověření, které je po předkládajícím soudu požadováno, nelze chápat jako čistě formální ověření z hlediska znění článku 12 nařízení [2020/1783]), který ukládá dožádanému soudu, aby „vyřídil žádost v souladu s vnitrostátním právem.“
- 12 Kromě toho, i když předkládající soud žádné sporné řízení přímo nevede, nic to nemění na tom, že existuje spor mezi několika stranami v Itálii, o němž se vede řízení před dožadujícím italským soudem, tudíž dožádaný francouzský soud o části tohoto sporu, byť malé, rozhoduje rovněž.
- 13 Proto musí být francouzský soud považován za soud ve smyslu článku 267 SFEU.

1. K předpisu použitelnému na vyřízení žádosti

- 14 Žádost tribunale civile di Genova (soud prvního stupně v Janově) je podána podle nařízení [2020/1783].
- 15 [omissis]
- 16 [omissis]
- 17 [omissis]
- 18 [omissis]
- 19 [omissis]
- 20 [omissis]
- 21 [omissis]
- 22 [omissis]
- 23 [omissis]
- 24 [omissis]
- 25 [omissis]
- 26 Nařízení [2020/1783] [omissis] je tedy použitelné na žádosti o provedení dokazování soudem členského státu ohledně důkazů, [které se nacházejí] na území jiného členského státu, s výjimkou Dánska.
- 27 [omissis]
- 28 [omissis]

29 [omissis]

30 [omissis]

31 [omissis]

32 Vzhledem k těmto poznatkům [omissis] musí být nařízení [2020/1783] použito.

2. K žádosti, kterou podal tribunale civile di Genova (soud prvního stupně v Janově)

a) K přípustnosti žádosti

33 Článek 5 nařízení [2020/1783] uvádí [formu a obsah žádosti]

[omissis]

34 [omissis] žádost je tak přípustná.

b) K vymezeným případům odmítnutí žádosti

35 Nařízení taxativně vyjmenovává případy, kdy může dožádaný soud žádosti odmítnout. Nařízení [2020/1783] má za cíl co nejvíce usnadnit dokazování v zahraničí, proto jsou případy, kdy mohou dožádané soudy žádosti odmítnout přísně omezené.

36 [omissis] [Č]lánek 16 nařízení [2020/1783] [uvádí]

„Odmítnutí žádosti:

[omissis]

37 [omissis]

38 [omissis]

39 [omissis]

40 [omissis]

41 [omissis]

42 [omissis]

43 [omissis]

44 Není proto žádný důvod bránit žádosti, kterou podal tribunale civile di Genova (soud prvního stupně v Janově) na základě článku 16 nařízení [2020/1783].

c) K relevantním dotčeným ustanovením vnitrostátního práva a unijního práva

1) První dotčené ustanovení unijního práva

45 Článek 12 odst. 3 nařízení [2020/1783] stanoví:

„Dožadující soud může na formuláři A uvedeném v příloze I požádat, aby byla žádost vyřízena zvláštním postupem podle práva členského státu dožadujícího soudu. Dožádaný soud vyřídí žádost zvláštním postupem, pokud není tento postup neslučitelný s právem členského státu dožádaného soudu, nebo pokud mu v tom nebrání závažné praktické překážky. Pokud dožádaný soud odmítne vyřídít žádost zvláštním postupem z jednoho z uvedených důvodů, informuje o tom dožadující soud na formuláři H uvedeném v příloze I.“

46 Pro vyřízení žádosti zvláštním postupem musí dožadující soud vyplnit bod 12 formuláře A. V projednávané věci tribunale civile de Genova (soud prvního stupně v Janově) bod 12 formuláře A nevyplnil a není tak třeba klást si otázku ohledně souladu žádosti o zvláštní postup s vnitrostátním právem, nebo argumentovat praktickými překážkami.

47 Naopak tentýž článek 12 [nadepsaný] „Obecná ustanovení o vyřizování žádosti“ ve [ve svém odstavci 2] stanoví, že „Dožádaný soud vyřídí žádost v souladu s vnitrostátním právem.“

48 Tento článek je téměř shodný se článkem 10 zrušeného nařízení Rady (ES) č. 1206/2001 ze dne 28. května 2001, který stanovoval, že *„2. Dožádaný soud vyřídí žádost v souladu s právními předpisy svého členského státu.“*

49 Ohledně tohoto článku přitom praktický průvodce pro používání nařízení o dokazování, nařízení Rady (ES) č. 1206/2001 ze dne 28. května 2001, uvádí, že dožádaný soud nemusí této žádosti vyhovět, pokud je postup stanovený právem členského státu dožadujícího soudu neslučitelný s právem jeho členského státu. **Postup lze považovat za neslučitelný s právem členského státu dožádaného soudu, je-li v rozporu se základními právními zásadami uvedeného státu.**

50 Soud si klade první otázku ohledně výkladu tohoto článku. Zatímco případy, kdy členský stát může odmítnout vyřízení žádosti z jiného členského státu, jsou taxativně vyjmenovány v článku 16 nařízení, článek 12 totiž podle všeho zavádí nové případy, které umožňují odmítnout takové žádosti vyhovět.

51 Soudní dvůr bude požádán o výklad tohoto článku, aby vnitrostátnímu soudu objasnil rozsah jeho působnosti: **umožňuje tento článek vnitrostátnímu soudu odmítnout použít nařízení a [odmítnout] žádosti vyhovět z důvodu, že forma žádosti je v rozporu se základními zásadami vnitrostátního práva dožádaného státu?**

52 Kromě toho v případě kladné odpovědi na tuto otázku by v projednávané věci vyvstala otázka rozporu formy žádosti se základními zásadami vnitrostátního francouzského práva a s některými články listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).

2) Dotčené vnitrostátní ustanovení

- 53 Článek 16–11 občanského zákoníku (code civil) ve znění platném ke dni 21. květnu 2023 totiž stanoví:

„Identifikaci osoby prostřednictvím jejich genetických stop lze provést pouze:

1. V rámci dokazování prováděného během soudního řízení;

[omissis]

V občanskoprávní oblasti může být tato identifikace osoby provedena pouze při provádění dokazování nařízeného soudem, k němuž byla podána žaloba s návrhem buď na prokázání nebo popření příbuzenského vztahu, nebo na přiznání či odebrání výživného. Výslovný souhlas dotčené osoby musí být získán předem. S výjimkou výslovného souhlasu osoby uděleného za jejího života nelze provést žádnou identifikaci osoby prostřednictvím genetických stop posmrtně.“

- 54 Francouzské právo tak připouští exhumaci těla pro účely prokázání příbuzenského vztahu pouze v případě, že dotčená osoba k tomu udělila za svého života výslovný souhlas.

3) Relevantní vnitrostátní a mezinárodní judikatura

- 55 Cour de cassation (Kasační soud) podal dne 6. července 2011 ústavní stížnost ke Conseil constitutionnel (Ústavní radě) ohledně genetického testu prováděného posmrtně (rozhodnutí č. 2011–173 QPC ze dne 30. září <https://www.conseil-constitutionnel.fr/decision/2011/2011173QPC.htm>). Konkrétně byla Conseil constitutionnel (Ústavní rada) požádána, aby se vyslovila k souladu čl. 16–11 druhého pododstavce občanského zákoníku se zásadou respektování práva na soukromý a rodinný život, které francouzská ústava zaručuje.

- 56 Conseil constitutionnel (Ústavní rada) měla za to, že domněnka, podle níž zesnulé osoby neudělily souhlas s provedením genetického testu je překážkou, kterou zákonodárce záměrně stanovil, aby zajistil úctu, která zemřelým osobám náleží a zabránil zneužívání exhumací:

„Zákonodárce tím, že stanovil, že se u zesnulých osob předpokládá, že neudělily souhlas s identifikací prostřednictvím genetických stop, zamýšlel zabránit exhumacím za účelem zajištění úcty, která zemřelým náleží; Conseil constitutionnel (Ústavní rada) tak nepřísluší nahrazovat svým posouzením vůli zákonodárce v oblasti nedotknutelnosti lidského těla; v důsledku čehož musí být stížnosti vycházející z porušení práva na respektování soukromého života a práva vést obvyklý rodinný život zamítnuty.“

- 57 Toto stanovisko je v rozporu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, který v rozsudku ze dne 13. července 2006, Jäggi v. Švýcarsko, rozhodl (stížnost č. 58757/00), že odběr DNA, který vyžaduje exhumaci, nezasahuje z hlediska

okolností v projednávané věci ani do soukromého života zesnulého, ani do práva na nedotknutelnost jeho těla, ale že bylo nepřiměřeným zásahem do práva osoby ve věku 70 let znát svůj původ a vědět, zda zesnulý byl skutečně jejím rodičem, když jí bylo odepřeno provedení exhumace těla za účelem provedení genetického testu.

- 58 Evropský soud pro lidská práva několikrát potvrdil svoje stanovisko, zejména v rozsudku Pascaud v. Francie ze dne 16. června 2011 (stížnost č. 19535/08):

„59. (...) Soud má za to, že právo na identitu, které zahrnuje právo znát svůj původ a nechat se jej uznat, je nedílnou součástí pojmu soukromý život. V takovém případě je třeba ještě podrobněji zvážit dotčené zájmy.

60. Soud musí posoudit, zda v projednávané věci došlo ke spravedlivému vyvážení protichůdných zájmů, a to na jedné straně práva stěžovatele znát svůj původ a na druhé straně práva třetích osob nebýt podrobeny testům DNA a obecného zájmu na ochraně právní jistoty. (...)

64. Soud má však za to, že ochrana zájmů domnělého otce nemůže sama o sobě představovat dostatečný argument pro zbavení stěžovatele jeho práv podle článku 8 Úmluvy.

65. Tím, že odvolací soud zrušil posmrtný genetický test a odmítl uznat a určit biologické otcovství stěžovatele, přisoudil totiž větší váhu právům a zájmům domnělého otce než právu stěžovatele znát svůj původ a nechat si jej uznat, což je právo, které nezaniká s věkem, spíše naopak (výše citovaný rozsudek Jäggi, bod 40).“

- 59 Z těchto rozhodnutí vyplývá rozpor mezi stanovisky Conseil constitutionnel (Ústavní rada), která shledává čl. 16–11 druhý pododstavec občanského zákoníku, jenž podmiňuje možnost provést identifikaci prostřednictvím genetických stop posmrtně výslovným souhlasem zesnulého uděleným za jeho života, za slučitelný s francouzskou ústavou, a Evropského soudu pro lidská práva, který má za to, že použití tohoto článku a následné odepření povolit takovou identifikaci může představovat porušení článku 8 Evropské úmluvy o lidských právech.

- 60 Cour de cassation (Kasační soud) rovněž rozhodoval o této otázce, a to po vynesení výše citovaných rozhodnutí:

„Podle napadeného rozsudku byl pan [omissis], narozený dne [omissis], před svým narozením uznán svoji matkou [omissis] a dne [omissis] panem [omissis], což bylo následně legitimizováno jejich sňatkem; který poté, co se od uvedených osob dozvěděl, že jeho otcem ve skutečnosti je [omissis], zesnulý v [omissis], dne [omissis], podal žalobu k tribunal de grande instance (soud prvního stupně) s návrhem na povolení provést exhumaci těla tohoto zesnulého za účelem provedení genetického testu;

cour d'appel (odvolací soud) tím, že rozhodl ve věci samé, i když měl z úřední povinnosti odmítnout žalobu jako nepřijatelnou z důvodu nepředvolání právních nástupců [omissis], porušil výše uvedené předpisy“ [Cour de cassation (Kasační soud), 1. občanskoprávní senát, 13. listopadu 2014, č. 13–21–0 18]

- 61 Část nauky analyzovala tento rozsudek z hlediska článku 8 Evropské úmluvy pro lidská práva jako vytvářející možnost *praeter legem*, jak se vyhnout rozporu článku 16–11 občanského zákoníku s touto úmluvou při jeho praktickém použití. Cour de cassation (Kasační soud) však nedává odpověď z hlediska hmotného práva, neboť položená otázka je procesní povahy (nepřijatelnost žaloby, nepředvolání dědiců ...). Jeden autor z toho dovozuje, že povinnost předvolat právní nástupce je čistě procesní povinností, která má zaručit dodržování zásady kontradiktornosti a nenahrazuje udělení souhlasu zesnulého jeho rodinnými příslušníky. [omissis]
- 62 Kromě toho toto řešení není použitelné na případ, v kterém rozhoduje předkládající soud. Cour de cassation (Kasační soud) totiž ve svém rozsudku upřesňuje, že v daném případě se jedná o žalobu o osobním stavu (žalobu na zjištění svého původu, která nemá žádný dopad na rodinný stav žalobce a nemá žádné právní důsledky):
- „Přijatelnost žaloby na uznání genetického původu cestou znaleckého posudku, pokud vyžaduje exhumaci, podléhá povinnosti předvolat právní nástupce zesnulého; v oblasti osobního stavu osob musí být splněny nepominutelné podmínky řízení.“*
- 63 V žádosti, která je postoupena předkládajícímu soudu, přitom nejde o žalobu o osobním stavu, nýbrž o provedení důkazu v rámci žaloby na prokázání příbuzenského vztahu žalobce.
- 64 Z návrhových žádání vyhotovených [ve jménu] xx totiž vyplývá, že „v souladu s článkem 270 občanského zákoníku je právem xx poznat pravdu a znát svůj původ a rovněž přijmout všechny závazky a odpovědnost, které ze soudního uznání otcovství aa vyplynou.“
- 65 Proto se analýza Cour de cassation (Kasační soud), která má pouze za cíl předvolat dědice za účelem obejití článku 16–11 občanského zákoníku, nepoužije a v každém případě není dostačující pro soudy prvního stupně v tom, že ponechává právní nejistotu.
- 66 Na závěr analýzy je třeba uvést, že žádost tribunale civile di Genova (soud prvního stupně v Janově) je v rozporu s článkem článku 16–11 občanského zákoníku, který může být sám o sobě při svém použití v rozporu s článkem 8 Evropské úmluvy o lidských právech.

Analýza musí být ještě dále prohloubena.

- 67 Evropská unie totiž díky Listině rovněž chrání základní práva [omissis].

68 Musí být tedy určeno, zda je článek 16–11 občanského zákoníku v rozporu s Listinou, v takovém případě by měl soud podle ustálené judikatury Soudního dvora Evropské unie jakékoli použití článku 16–11 občanského zákoníku vyloučit.

4) K dalším dotčeným relevantním ustanovením unijního práva

69 Článek 6 SEU stanoví:

„1. Unie uznává práva, svobody a zásady obsažené v Listině základních práv Evropské unie ze dne 7. prosince 2000, ve znění upraveném dne 12. prosince 2007 ve Štrasburku, jež má stejnou právní sílu jako Smlouvy.

Listina nijak nerozšiřuje pravomoci Unie vymezené ve Smlouvách.

Práva, svobody a zásady obsažené v Listině se vykládají v souladu s obecnými ustanoveními v hlavě VII Listiny, jimiž se řídí její výklad a použití, a s náležitým přihlédnutím k vysvětlením zmíněným v Listině, jež uvádějí zdroje těchto ustanovení.

2. Unie přistoupí k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Přistoupení k této úmluvě se nedotkne pravomocí Unie vymezených Smlouvami.

70 **3. Základní práva, která jsou zaručena Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a která vyplývají z ústavních tradic společných členským státům, tvoří obecné zásady práva Unie.“**

71 Na projednávaný případ lze přitom použít dva články Listiny: zaprvé článek 1, který zaručuje respektování lidské důstojnosti a v důsledku zachování úcty k zemřelým a zadruhé článek 7, který uznává právo každého na respektování soukromého života a který je protějškem článku 8 Evropské úmluvy o lidských právech.

72 Články 51 a 52 Listiny uvádějí:

„Ustanovení této listiny jsou při dodržení zásady subsidiarity určena orgánům, institucím a jiným subjektům Unie, a dále členským státům, výhradně pokud uplatňují právo Unie. Respektují proto práva, dodržují zásady a podporují jejich uplatňování v souladu se svými pravomocemi, při zachování mezí pravomocí, které jsou Unii svěřeny ve Smlouvách.

Každé omezení výkonu práv a svobod uznaných touto listinou musí být stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod. Při dodržení zásady proporcionality mohou být omezení zavedena pouze tehdy, pokud jsou nezbytná a pokud skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého.

2. **Práva uznaná touto listinou, jež jsou podrobněji upravena ve Smlouvách, jsou vykonávána za podmínek a v mezích v nich stanovených.**

3. *Pokud tato listina obsahuje práva odpovídající právům zaručeným Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, jsou smysl a rozsah těchto práv stejné jako ty, které jim přikládá uvedená úmluva. Toto ustanovení nebrání tomu, aby právo Unie poskytovalo širší ochranu.“*

73 „K zajištění takového souladu s právem podle Úmluvy stanoví čl. 52 odst. 3 Listiny dvoufázový mechanismus. **Unijní soud musí nejprve nalézt takzvané odpovídající práva, tedy taková práva, která jsou současně zaručena Listinou i Úmluvou.**

Po nalezení shody mezi Listinou základních práv Evropské unie a Evropskou úmluvou o lidských právech musí Soudní dvůr zadruhé přiznat právu zaručenému Listinou stejný smysl a stejný rozsah jako mu jsou přikládány Úmluvou, ledaže by jim poskytl „širší ochranu“. To znamená, že jeho výklad se musí shodovat s výkladem Evropského soudu pro lidská práva, ledaže by rozšířil dohodnutý standard, což se stává zřídka.“ (Lexis nexis fascicule 160 Listiny základních práv EU).

74 Podle těchto ustanovení musí vnitrostátní soud zahrnout Listinu do svých úvah pouze v případě, že dotčený vnitrostátní akt spadá do věcné působnosti unijního práva.

75 [omissis]

76 V projednávané věci je unijní hmotné právo přímo dotčeno, neboť toto rozhodnutí je vyneseno na základě nařízení 2020/1783.

77 Jasně tak existuje spojitost mezi dotčenou situací a unijním právním řádem, což vede soud k tomu, aby použil Listinu, zejména její články 1 a 7.

78 Článek 1 totiž stanoví, že „*Lidská důstojnost je nedotknutelná. Musí být respektována a chráněna.*“ Jedná se o základní zásadu, která platí i posmrtně, a která tudíž podle svého výkladu a podle rozsahu, jenž je jí přiznán, může v tomto případě bránit exhumaci mrtvol.

79 Naopak právo na respektování soukromého života zaručené článkem 7 Listiny podle všeho svědčí ve prospěch takové exhumace. Článek 7 Listiny, který je protějškem článku 8 Evropské úmluvy o lidských právech, musí být totiž vykládán ve světle judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Tento soud přitom z práva na respektování soukromého života dovozuje právo každé osoby znát svůj původ, v případě potřeby i prostřednictvím exhumace těla domnělého příbuzného.

80 Konečně předkládající musí soud určit, zda musí použít článek 16–11 občanského zákoníku pro odmítnutí vyřídit mezinárodní dožádání z jiného členského státu podle nařízení o dokazování, nebo ho musí vyloučit.

81 Pro použití nebo vyloučení článku 16–11 občanského zákoníku musí přitom soud prokázat, zda je toto ustanovení v rozporu s článkem 7 Listiny, nebo zda naopak omezení stanovené v článku 16–11 občanského zákoníku účinně naplňuje cíle obecného zájmu uznávané Uníí nebo potřebu ochrany práv a svobod druhého, zejména na respektování lidské důstojnosti, jak je zaručena článkem 1 Listiny.

82 Aby se mohl vyslovit ke sporu, který mu je předložen, vnitrostátní soud potřebuje, aby mu Soudní dvůr objasnil, zda právo znát a nechat uznat svůj původ zaručené článkem 7 Listiny má přednost nebo může mít přednost před právem zesnulých osob nebýt podrobeny testům DNA bez souhlasu uděleného za jejich života, což je právo, které může být zaručeno zásadou respektování lidské důstojnosti zakotvené v článku 1 Listiny.

Odpověď na tuto otázku totiž vyžaduje vyložit články 1 a 7 Listiny, což je pravomoc, která [nepřísluší] předkládajícímu soudu, ale Soudnímu dvoru Evropské unie:

83 Článek 267 SFEU zní

„Soudní dvůr Evropské unie má pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se:

a) [omissis],

b) *platnosti a výkladu aktů přijatých orgány, institucemi nebo jinými subjekty Unie. ...*

[omissis]

84 *Vyystane-li taková otázka při jednání před soudem členského státu, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, je tento soud povinen obrátit se na Soudní dvůr Evropské unie.*

[omissis]⁶⁶

85 [omissis]

86 [omissis] nařízení [2020/1783] [omissis] nestanoví žádný opravný prostředek, pokud soud dožádaného státu odmítne vyřídit žádost o provedení dokazování z dožadujícího státu. [omissis]

87 Předkládající soud, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky, se tak musí před vynesením rozhodnutí obrátit na Soudní dvůr Evropské unie s předběžnou otázkou. [Výklad] Soudního dvora je v projednávané věci o to důležitější, že jde o novou otázku, jelikož Soudní dvůr dosud neměl příležitost

vyslovit se k výkladu nařízení 2020/1783 [*omissis*] a souladu jeho konkrétního použití s Listinou.

Vzhledem ke všem těmto poznatkům se řízení v očekávání [rozhodnutí] Soudního dvora přerušuje.

3. K předběžným otázkám položeným Soudnímu dvoru

88 Předkládající soud klade Soudnímu dvoru dvě otázky:

89 [*omissis*] [znění první otázky]

90 [*omissis*] Předkládající soud má za to, že případy odmítnutí použití nařízení 2020/1783 jsou v článku 16 taxativně vyjmenovány a že článek 12 nesmí představovat zastřený prostředek k odmítnutí použití nařízení.

V tomto případě však neexistují žádná ochranná opatření vůči žádostem, jejichž forma nedodrжуje standardy práva Evropské unie.

91 2) [*omissis*] [znění druhé otázky]

92 Předkládající soud tedy žádá Soudní dvůr, aby vyložil a určil vzájemné vztahy mezi články 1 (právo na nedotknutelnost) a 7 (právo na respektování soukromého života) Listiny, aby bylo možné rozhodnout, zda takové použití nařízení Listinu porušuje, nebo neporušuje?

93 Na odpovědi Soudního dvora závisí soulad článku 16–11 občanského zákoníku s právem Evropské unie a možnost soudu vyhovět žádosti o provedení dokazování předložené tribunale civile di Genova (soud prvního stupně v Janově).

94 [*omissis*] Z hlediska článku 52 Listiny, který stanoví, že „Pokud tato listina obsahuje práva odpovídající právům zaručeným Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, jsou smysl a rozsah těchto práv stejné jako ty, které jim přikládá uvedená úmluva“, a z hlediska rozsudků vyneseneých Evropským soudem pro lidská práva v obdobných věcech, má předkládající soud za to, že článek 16–11 občanského zákoníku by mohl být shledán v rozporu s právem Evropské unie a jeho použití vyloučeno na základě článku 7 Listiny (právo na respektování soukromého života).

95 Rozhodnutí Conseil constitutionnel (Ústavní rada) a Cour de cassation (Kasační soud) vynesena až po rozsudcích Evropského soudu pro lidská práva však tuto analýzu zpochybňují v tom, že dávají přednost respektování lidské nedotknutelnosti a vyvolávají tak potřebu, aby Soudní dvůr Evropské unie vyložil články 1 a 7 Listiny.

Z TĚCHTO DŮVODŮ

96 [*omissis*]

- 97 **POKLÁDÁME** Soudnímu dvoru Evropské unie následující otázky:
- 98 1) Umožňuje článek 12 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2020/1783 ze dne 25. listopadu 2020 o spolupráci soudů členských států při dokazování v občanských a obchodních věcech, aby vnitrostátní soud odmítl použít dotčené nařízení a vyhovět žádosti dožadující státu z důvodu, že forma žádosti je v rozporu se základními zásadami vnitrostátního práva dožádaného státu a zejména s článkem 16–11 občanského zákoníku?
- 99 2) Jestliže se článek 12 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2020/1783 ze dne 25. listopadu 2020 o spolupráci soudů členských států při dokazování v občanských a obchodních věcech použije bez ohledu na vnitrostátní právo, jak je třeba vykládat a vyjádřit článek 1 (právo na nedotknutelnost) a článek 7 (právo na respektování soukromého života) Listiny základních práv, aby bylo možné rozhodnout, zda takové použití Listiny základních práv porušuje, nebo neporušuje?
- 100 [omissis]
- 101 [omissis]
- 102 **UPŘESŇUJEME**, že účastníci řízení si přejí zůstat v anonymitě.
- 103 [omissis]